

Katka, Ťapka

a nejlepší
kámošky



Anica Mrose Rissiová

ILUSTRACE Meg Parková

bambóok

bamb**oo**k

Katka, šapka



a nejlepší
kámošky

Anica Mrose Rissiová

ILUSTROVALA **Meg Parková**

Anica Mrose Rissiová
KATKA, ŤAPKA
a nejlepší kámošky

Přeloženo z anglického originálu *Anna, Banana, and the Monkey in the Middle* vydaného nakladatelstvím Simon & Schuster v New Yorku roku 2015.

Published by arrangement with Simon & Schuster Books For Young Readers, an imprint of Simon & Schuster Children's Publishing Division.

Text copyright © 2015 by Anica Mrose Rissi

Illustrations copyright © 2015 by Meg Park

Translation © Tereza Lebedová, 2022

Vydala GRADA Publishing, a. s., pod značkou BAMBOOK

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

obchod@grada.cz, www.grada.cz

jako svou 8659. publikaci.

Překlad Tereza Lebedová

Odpovědná redaktorka Olga Tesařová

Úprava obálky a sazba TypoText

První vydání, Praha 2022

Vytiskla tiskárna FINIDR, s.r.o., Český Těšín

© Grada Publishing, a. s., 2022

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy
Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

ISBN 978-80-271-6648-0 (pdf)

ISBN 978-80-271-3383-3 (print)

Pro Sophii Jane
(a taky Tessie)
— *Anica Mrose Rissiová*

Pro Donnu a Maggie, moji Julii a Isabelu
— *Meg Parková*

První kapitola

Vyspaná doružova

Nadskočila jsem v posteli jak čertík z krabičky. Měla jsem pocit, že jsem úplně probuzená, a strašně jsem se těšila. Nemohla jsem přestat myslet na zvířata.

„Ďapko,“ řekla jsem a nahnula se přes kraj postele, „jdeme do zoo!“



Ťapka se na mě podívala svýma velkýma psíma očima a zavrtěla ocáskem v pelíšku, ve kterém každou noc spí. Natáhla jsem se, abych ji pohladila po hebkých ouškách. Samozřejmě mi rozuměla a věděla, že tím „my“ nemyslím sebe a ji – psi přece na školní výlety nesmějí. Myslela jsem tím sebe a své nejlepší kamarádky Julii a Isabelu a taky zbytek třídy a další dvě třídy třetáků. Čeká nás zábavný den.

„Přála bych si, abych tě tam mohla propašovat v batohu,“ vysvětlovala jsem Ťapce, „pak bys poznala psouny prériové.“

Naše učitelka paní Burlandová nám ukázala fotky psounů prériových i ostatních zvířat, která v zoo uvidíme. Dověděli jsme se taky, co jedí, jak si hrají a spoustu dalších zajímavých věcí. Moc mě bavilo, když nám paní učitelka vyprávěla

o jejich přirozeném prostředí, to znamená, kde spí a z jakých částí světa pocházejí. Vysvětlila nám, že všechna zvířata, která žijí na jednom území, se podílejí na tom, co dělá danou oblast jedinečnou.

(Jedinečný bylo slovo dne. Znamená to zvláštní a výjimečný, jediný svého druhu.)

To mi opravdu dávalo smysl. Ďapka každopádně dělá náš dům jedinečným a můj pokoj je ještě víc výjimečný, protože tam spí.

„Ale psouni,“ pokračovala jsem, zatímco jsem vyklouzla z postele, „jsou ve skutečnosti hlodavci, příbuzní veverek, a ne šelmy psovité. Takže kdybych tě vzala do zoo, určitě bys je hned chtěla honit.“

Ďapka se zavrtěla na znamení souhlasu. Strašně ráda totiž honí veverky.

„Říká se jim psouni prérioví, protože štěkají jako psi,“ řekla jsem, „a protože žijí v prérii. Teda až na ty, co žijí v zoo.“

Ťapka zívla a protáhla si přední tlapky. Myslím, že povídání o psounech už měla dost.

Ustlala jsem postel a vzala si na sebe černé legíny, růžovo-bílé pruhované tričko a černobílé puntíkaté ponožky. Zatímco jsem se oblékala, zpívala jsem si bláznivou písničku, kterou včera složila Isabela: „Jdeme do zoo, hó hó hó! Jdeme do zoo, hó hó hó! Já a ty, moje kamarádkóóó!“ Včera o přestávce jsme se s Isabelou chytily za ruce, skákaly po hřišti a zpívaly z plna hrdla. Přestaly jsme, až když jsem uviděla Julii, jak nás zamračeně pozoruje s rukama založenýma na prsou. Neměly jsme v úmyslu Julii vynechat. Prostě se to stalo. Naštěstí ji hned Isabela popadla za ruku a za chvíli

už jsme skákaly a zpívaly všechny tři a Julie vypadala zase šťastně. Ale bylo to těsně.

S Julií se kamarádím odjakživa, ale s Isabelou jsem se sblížila teprve letos. Mít dvě nejlepší kamarádky je dvakrát taková zábava a většinou spolu vycházíme skvěle. Isabela a Julie si na sebe, myslím, svým způsobem zvykají. Byla jsem nadšená, že spolu budeme moct strávit den v zoo všechny tři. S Ťapkou jsme si jisté, že na konci školního výletu si budou Julie s Isabelou taky říkat *nejlepší kamarádky*.

Popadla jsem ze země batoh a z postranní kapsičky vypadl lístek. Rozložila jsem papírek a uviděla obrázek dvou pand, jak žvýkají bambus. Namalovala ho Isabela. Pod jednu z pand napsala *Katka* a pod tu druhou *Isabela*. Pandy dokonce vypadaly jako my. Isabela umí krásně kreslit.



Při pohledu na obrázek jsem se usmála a připevnila ho na zrcadlo pod fotky, které jsme si s Julií udělaly ve fotostánku. „Podívej,“ obrátila jsem se na Ťapku, „co ty na to?“

Namísto odpovědi mi Ťapka přinesla svého oblíbeného plastového králíčka, třásla jím ze

strany na stranu a zavrčela, vždycky když vypískl. Smála jsem se. Ťapka je malý jezevčík, ale jsem přesvědčená, že sama si o sobě myslí, že je obrovská a nelítostná jako tygr. Tygr, který se rád chová u mě v náručí a občas se točí dokolečka za svým ocáskem.

„Tak pojď, ty šílená příšero,“ vybídla jsem ji, „Je čas na snídani.“

Dala jsem si do vlasů čelenku, na krk svůj zlatý náhrdelník s poníkem s třpytivým modrým okem a vyrazila ze dveří.

Druhá kapitola

Opičárny

Když jsme přišly do kuchyně, tatínek už tam byl, usrkával kávu ze svého hrnku s nápisem *Nejlepší pes* a připravoval mi sýrový sendvič k obědu. „Ahoj Katko, ahoj Ťapko,“ pozdravil nás.

Objala jsem ho, nasypala Ťapce granule a sobě připravila plnou misku vloček. „Dneska v zoo uvidím opravdickou gorilu,“ oznámila jsem tátovi.

Můj brácha Tom si do mě rýpl: „Stejně jako vždycky, když se podíváš do zrcadla?“



„Pořád lepší než v něm vidět obrovského slimáka jako ty!“ oplatila jsem mu to hned. A Tom zachrochtal do sklenice pomerančového džusu.

Táta se nám nejspíš právě chystal dát přednášku o slušném chování, tak jsem radši odvedla jeho pozornost k zajímavostem ze zvířecí říše. „Víš, že gorily můžou vážit přes dvě stě padesát kilo?“ zeptala jsem se. „Jsou obří!“

„Páni,“ divil se táta, „to bude asi tou gorilí porcí vloček, kterou spořádají každý den k snídani.“

„Ne,“ namítla jsem, i když jsem věděla, že si dělá legraci. „Gorily jedí kořínky, listy i kůru stromů a ovoce. A taky *slimáky*.“ Vyplázla jsem na bráchu jazyk.

„Ňam, slimáky,“ prohlásil Tom.

Ťapka si olízla z čumáku drobkou granulí a přiběhla na své oblíbené místo u mých nohou. Sedla